

เทศกาลเจริญสติ

บทสวดมนต์ภาวนา รับพุทธศักราช ๒๕๖๗

ปีใหม่ ชีวิตใหม่... “รู้ตัว ดูใจ”

บทสวดมนต์ส่งท้ายปี

พุทธศักราช ๒๕๖๖

คำบูชาพระรัตนตรัย

(นำ) อะระหัง

(รับ) สัมมาสัมพุทธโธ ภาวะะวา,
พระผู้มีพระภาคเจ้า,
เป็นพระอรหันต์, ดับเพลิงกิเลส
เพลิงทุกข์สิ้นเชิง,
ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง ;

พุทธัง ภาวะะวันตัง อะภิวาเทมิ.

ข้าพเจ้าอภิวาทพระผู้มีพระภาคเจ้า,
ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน.

(กราบ)

(นำ) สวรรคชาโต

(รับ) ภาคะวะตา ธัมโม,

พระธรรม เป็นธรรมที่พระผู้มี

พระภาคเจ้า, ตรัสไว้ดีแล้ว ;

ธัมมัง นามัสสามิ.

ข้าพเจ้านมัสการพระธรรม.

(กราบ)

(นำ) สุปะฏิปันโน

(รับ) ภาคะวะโต สาวะกะสังโฆ,

พระสงฆ์สาวกของพระผู้มี

พระภาคเจ้า, ปฏิบัติดีแล้ว ;

ตั้งขั้ว นมะมามี.

ข้าพเจ้านอบน้อมพระสงฆ์.

(กราบ)

.....

ปุพพภาคนมการ

[(นำ) หันทะ มะยัง พุทธัสสะ
กะคะวะโต ปุพพะภาคะนะมะการัง
กะโรมะ เส.]

ขอเชิญ เราทั้งหลาย
จงเริ่มต้นสวดนอบน้อมแด่
พระผู้มีพระภาคพุทธเจ้าเถิด.

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต,
ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคเจ้า
พระองค์นั้น ;

อะระหะโต,
ซึ่งเป็นผู้ไกลจากกิเลส ;

สัมมาสัมพุทธัสสะ.

ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง.

(๓ ครั้ง)

.....

เขมาเขมสรณที่ปิกคาถา

[(นำ) หันทะ มะยัง เขมาเขมะ
สระณะที่ปิกะคาถาโย ภาณามะ เส.]

ขอเชิญ เราทั้งหลาย จงสวด

คาถาแสดงที่พึงอันเกษม

และไม่เกษมเกิด.

พะหุง เว สระณัง ยันติ

ปัพพะตานิ วรรณานิ จะ,

อารามะรุกขะเจตฺยานิ

มะนุสสา ภายะตฺชชิตา,

มนุษยย์เป็นอันมาก เมื่อเกิดมี
ภัยคุกคามแล้ว, ก็ถือเอาภูเขาบ้าง
ป่าไม้บ้าง, อาราม และ
รูกขเจตีย์บ้างเป็นสรณะ;

เนตัง โข สาระณัง เขมัง
เนตัง สาระณะมุตตะมัง,
เนตัง สาระณะมาคัมมะ
สัพพะทุกขา ปะมุจจะติ.

นั่น มิใช่สรณะอันเกษมเลย,
นั่น มิใช่สรณะอันสูงสุด ;
เขาอาศัยสรณะ นั่นแล้ว
ย่อมไม่พ้นจากทุกข์ทั้งปวงได้.

โย จะ พุทธัญจะ ธัมมัญจะ
สังฆัญจะ สาระณัง คะโต,
จัตตาริ อะริยะสัจจานิ
สัมมปปัญญาเย ปัสสะติ,

ส่วนผู้ใดถือเอาพระพุทธ
พระธรรม พระสงฆ์ เป็นสรณะแล้ว,
เห็นอริยสัจจ์คือ
ความจริงอันประเสริฐสี่
ด้วยปัญญาอันชอบ ;

ทุกขัง ทุกขะสะมุปปาทัง
ทุกข์สสะ จะ อะติกกะมัง,
อะริยัญจัญญังคิกัง มัคคัง

ทุกขุปะสะมะคามินัง,

คือเห็นความทุกข์, เหตุให้เกิดทุกข์,
ความก้าวล่วงทุกข์เสียได้.

และหนทางมีองค์แปดอันประเสริฐ
เครื่องถึงความระงับทุกข์ ;

เอตัง โข สาระณัง เขมมัง

เอตัง สาระณะมุตตะมัง,

เอตัง สาระณะมาคัมมะ

สัพพะทุกขา ปะมุจจะติ.

นั่นแหละ เป็นสรณะอันเกษม,

นั่น เป็นสรณะอันสูงสุด ;

เขาอาศัยสรณะ นิ่งแล้ว
ยอมพ้นจากทุกข์ทั้งปวงได้.

....

ติลักขณาทิกาถา

[(นำ) หันทะ มะยัง ติลักขณาทิกาถาโย ภาณามะ เส.]

ขอเชิญ เราทั้งหลาย
จงสดคาถาว่าด้วย
พระไตรลักษณ์เป็นอาทิเถิด.

สัพเพ สังขารา อะนิจจาติ
ยथा ปัญญาเย ปัสสตี,

เมื่อใดบุคคลเห็นด้วยปัญญาว่า
สังขารทั้งปวงไม่เที่ยง ;

อะถะ นิพพินตะตี ทุกเข
เอสะ มัคโค วิสุทธิยา,

เมื่อئัน ย่อมเห็น้อยหน้า
ในสิ่งที่เป็นทุกข์ ที่ตนหลง ;
นั่นแหละ เป็นทางแห่งพระนิพพาน
อันเป็นธรรมหมดจด.

สัพเพ สังขารา ทุกชาติ
ยะทา ปัญญาเย ปัสสตี,

เมื่อใด บุคคลเห็นด้วยปัญญาว่า
สังขารทั้งปวงเป็นทุกข์ ;

อะถะ นิพพินตะตี ทุกเข
เอสะ มัคโค วิสุทธิยา,

เมื่อئัน ย่อมเหน้อยหน่าย
ในสิ่งที่เป็นทุกข์ ที่ตนหลง ;
นั่นแหละ เป็นทางแห่งพระนิพพาน
อันเป็นธรรมหมดจด.

สัพเพ ธัมมา อนัตตา
ยथा ปัญญาเย ปัสสตี,

เมื่อใด บุคคลเห็นด้วยปัญญาว่า
ธรรมทั้งปวงเป็นอนัตตา ;

อะถะ นิพพินทะตี ทุกเข
เอสะ มัคโค วิสุทธิยา,

เมื่อئัน ย่อมเห็น้อยหน้า
ในสิ่งที่เป็นทุกข์ ที่ตนหลง ;
นั่นแหละ เป็นทางแห่งพระนิพพาน
อันเป็นธรรมหมดจด.

อัปปะกา เต มะนุสเสสุ
เย ชะนา ปาระคามิโน,

ในหลุ่มมนุษย์ทั้งหลาย,

ผู้ที่ถึงฝั่งแห่งพระนิพพานมีน้อยนัก ;

อะถายัง อิตะรา ปะชา
ตีระเมวานุธาวะติ,

หลุ่มมนุษย์นอกนั้น

ย่อมวิ่งเลาะอยู่ตามฝั่งในนี้เอง.

เย จะ โข สัมมะทักขาเต
ธัมเม ธัมมานุวัตติโน,

ก็ชนเหล่าใดประพฤตีสสมควรแก่
ธรรม ในธรรมที่ตรัสไว้ชอบแล้ว ;

เต ชะนา ปาระเมสสันติ

มัจจุเรยยัง สุตตะรัง,

ชนเหล่านั้นจักถึงฝั่งแห่ง

พระนิพพาน ;

ข้ามพ้นบ่วงแห่งมัจจุ

ที่ข้ามได้ยากนัก.

กัณ्हัง ธัมมัง วิปปะหายะ

สุกกัง ภาวณะ ปันตีโต,

จงเป็นบัณฑิตละกรรมดำเสีย
แล้วเจริญกรรมขาว ;

โสภา อะโนกะมาคัมมะ

วิเวเก ยัตถะ ทูระมัง,

ตัตตฺราภิระติมิจเฉยยะ

หิตฺวา กามะ อะภิญจะโน.

จงมาถึงที่ไม่มีน้ำ จากที่มีน้ำ,
จงละกามเสีย, เป็นผู้ไม่มี
ความกังวล ;

จงยินดีเฉพาะต่อพระนิพพาน
อันเป็นที่สัจ ซึ่งสัตว์ยินดีได้
โดยยาก.

....

ภัทเทภะรัตตคาถา

[(นำ) หันทะ มะยัง ภัทเทภะรัตตะ
คาถาโย ภาณามะ เส.]

ขอเชิญ เราทั้งหลาย
จงสวดคาถาว่าด้วย
ผู้มีราตรีเดียวเจริญเกิด.

อะตีตัง นานันวา คะเมยยะ
นัปปะภักังเข อะนาคะตัง,

บุคคลไม่ควรตามคิดถึง
สิ่งที่ล่วงไปแล้ว ด้วยอาลัย ;
และไม่พึงพะวงถึงสิ่งที่ยังไม่มาถึง ;

ยะทะตีตัมปะหีนันตัง

อัปปัตตัญจะ อะนาคะตัง,

สิ่งเป็นอดีตก็ละไปแล้ว ;

สิ่งเป็นอนาคตก็ยังไม่มา ;

ปัจจุปปันนัญจะ โย ธัมมัง

ตัตถะ ตัตถะ วิปัสสะติ,

อะสังหิรัง อะสังกุปปัง

ตัง วิทธา มะนุพฺรุธะเย.

ผู้ใดเห็นธรรมอันเกิดขึ้นเฉพาะหน้า
ในที่นั้น ๆ อย่างแจ่มแจ้ง ;
ไม่ง่อนแง่นคลอนแคลน ; เขาควร
พอกพูนอาการเช่นนั้นไว้.

อัชเชวะ กิจจะมาตปปีง

โก ชัญญา มะระณัง สุเว,

ความเพียรเป็นกิจที่ต้องทำวันนี้,
ใครจะรู้ความตาย แม้พรุ่งนี้,

นะ หิ โน สังกะรันเตนะ

มะหาเสเนนะ มัจจุนา,

เพราะการผิดเพี้ยนต่อมัจจุราชซึ่งมี
เสนามาก ย่อมไม่มีสำหรับเรา ;

เอวังวิหาริมาทาปิง
อะโหรัตตะมะตันทิตัง,
ตั้ง เว ภัทเทกะรัตโตติ
สันโต อาจิกขะเต มุนิ.

มุนีผู้สงบ ย่อมกล่าวเรียก
ผู้มีความเพียรอยู่เช่นนั้น,
ไม่เกียจคร้านทั้งกลางวันกลางคืน
ว่า, “ผู้เป็นอยู่แม้เพียงราตรีเดียว
ก็น่าชม”.

.....

โอวาทปาติโมกขคาถา

[(นำ) หันทะ มะยัง โอวาทะปาติโมก
ขะคาถาโย ภาณามะ เส.]

*ขอเชิญ เราทั้งหลาย
จงสดคาถาโอวาทปาติโมกข์เถิด.*

สัพพะปาปัสสะ อะกะระณัง,
การไม่ทำบาปทั้งปวง ;

กุศลสัมปะทา,

การทำกุศลให้ถึงพร้อม ;

สะจิตตะปะริโยทะปะนัง

การชำระจิตของตนให้ขาวรอบ ;

เอตัง พุทธานะสาสะนัง.

ธรรม ๓ อย่างนี้ เป็นคำสั่งสอนของ
พระพุทธเจ้าทั้งหลาย.

ขันตี ประมะมัง ตะโป ตีติกขา,

ขันตี คือความอดกลั้น

เป็นธรรมเครื่องเผากิเลสอย่างยิ่ง ;

นิพพานัง ประระมัง ะทนต์ติ พุทธา,
ผู้รู้ทั้งหลาย กล่าวพระนิพพาน
ว่าเป็นธรรมอันยิ่ง ;

นะ หิ ปัพพะชิตโต ประรูปะฆาตี,
ผู้กำจัดสัตว์อื่นอยู่
ไม่ชื่อว่าเป็นบรรพชิตเลย ;

สะมะโณ โหติ ประรัง วิเหฐะยันโต.
ผู้ทำสัตว์อื่นให้ลำบากอยู่
ไม่ชื่อว่าเป็นสมณะเลย.

อะนูปะวาโท อะนูปะฆาโต,

การไม่พูดร้าย, การไม่ทำร้าย ;
ปาติโมกเข จะ สังวะโร,

การสำรวมในปาติโมกข์ ;

มัตตัญญูตา จะ ภัตตัสมิง,

ความเป็นผู้รู้ประมาณ
ในการบริโภค ;

ปันทัญญจะ สะยะนาสะนัง,

การนอน การนั่ง ในที่อันสงบ ;

อะธิจิตเต จะ อาโยโค,

ความหมั่นประกอบ
ในการทำจิตให้ยิ่ง ;

เอตัง พุทธธานะสาสะนัง.

ธรรม ๖ อย่างนี้ เป็นคำสั่งสอน
ของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย.

....

กรณียเมตตสูตร

[(นำ) หันทะ มะยัง กรณียะเมตตะ
สุตตะ ปาฐัง ภาณามะเส.]

ขอเชิญ เราทั้งหลาย
จงสวดพระบาลีว่าด้วย
กรรมเมตตสูตรเถิด.

กระระณียะมัตถะกุสะเลนะ,
ยันตัง สันตัง ปะทัง อะภิสะเมจจะ,
ลักโก อุชฺชุ จะ สุหุชฺชุ จะ,
สุวะโจ จัสสะ มุฑุ อะนะติมานี,

บุคคลผู้ฉลาดในสิ่งที่มีประโยชน์,
มุ่งหวังจะบรรลุทางสงบ คือ
พระนิพพาน, พึงบำเพ็ญศีล สมาธิ
และปัญญา, เป็นคนกล้า

เป็นคนซื่อ, เป็นคนตรง

ว่าง่าย, อ่อนโยน ไม่เย่อหยิ่ง,

สันตฺสสะโก จะ สุภาโร จะ,

อัปปะกัจโจ จะ สัลลหุกะวุตติ,

สันตินทริโย จะ นิปะโก จะ,

อัปปะคัพโภ กุเลสฺ อะนะนุคิทธโร,

เป็นผู้สันโดษ เลี้ยงง่าย,

มีภารกิจน้อย คล่องตัว,

ระมัดระวังการแสดงออก

รู้ตัว, ไม่คะนอง

ไม่คลุกคลีในตระกูลทั้งหลาย,

นะ จะ ขุททัง สะมาจะเร กิณฺจิ,
เยนะ วิญญู ปะเร อุปะวะเทยยุง,
สุชินโน วา เขมิโน โหนตฺ,
สัพเพ สัตตา ภาวันตฺ สุขิตตฺตา,

ไม่พึงประพฤตีสั่งที่วิญญูชน
ตำหนิติเตียน, ขอหมุ่สัตว์ทั้งปวง,
จงมีความสุข กายสบายใจ,
มีความเกษมสำราญเถิด,

เย เกจิ ปาณะภูตฺตถิ,
ตะสา วา ถาวะรา วา อะนะวะเสสา,

ทีฆา วา เย มะหันตา วา,
มัชฌิมา รัสสะกา อะณุกะถุลา,

ขอสัตว์ทั้งหลายบรรดามี,

จะเป็นสัตว์ตัวอ่อน

หรือตัวแข็งก็ตาม, เป็นสัตว์

ลำตัวยาว หรือลำตัวใหญ่ก็ตาม,

ลำตัวปานกลาง หรือตัวสั้นก็ตาม,

ตัวเล็ก หรือตัวโตก็ตาม,

ทิฏฐา วา เย จะ อะทิฏฐา,

เย จะ ทูเร ะสันติ อะวิทูเร,

ภูตา วา ลัมพะเวลี วา,
ลัฟเพ ลัตตา ภาวันตุ สุขัตตตา,

เป็นสัตว์มองเห็นได้

หรือมองไม่เห็นก็ตาม,

ที่อยู่ไกล หรืออยู่ใกล้ก็ตาม,

ที่เกิดแล้ว หรือกำลังหา

ที่เกิดอยู่ก็ตาม,

ขอหมู่อสัตว์ทั้งปวงนั้น, จงสุขกาย

สบายใจเถิด,

นะ ปะโร ปะรัง นิกุพเพถะ,

นาติมัญญเญถะ กัตถะจิ นัง กิญฺจิ,

พื้ยาโรสะนา ปะฐีฆะสัญญา,
นาญญะมัญญัสสะ ทุกขะมิจเฉยยะ,

บุคคลไม่พึงหลอกลวงผู้อื่น,
ไม่ควรดูหมิ่นเหยียดหยามใคร ๆ,
ถึงจะมีความชุ่น เคืองโกรธแค้นกัน,
ก็ไม่ควรมุ่งร้ายต่อกันและกัน,

มาตา ยะถา นียัง ปุตตัง,
อายุสา เอกะปุตตะมะนุรักเข,
เอวัมปิ สัพพะภูเตสุ,
มานะสัมภาวะเย อะปะริมาณัง,

ฟังแผ่เมตตาจิตไม่มีประมาณ
ในหมู่สัตว์ทั้งปวง, ดุจมารดาถนอม
และปกป้องบุตรสุดที่รักคนเดียว
ด้วยชีวิต ฉะนั้นแล,

เมตตัญจะ สัพพะโลกัสมีง,
มานะสัมภาวะเย อะปะริมาณัง,
อุทัง อะโธ จะ ติริยัญจะ,
อะสัมพารัง อะเวรัง อะสะปัตตัง,

ฟังแผ่เมตตาจิตไม่มีประมาณ,
ไม่มีขอบเขต ไม่คิดผูกเวร
ไม่เป็นศัตรู, ในหมู่สัตว์โลกทั้งปวง

ทั่วทุกทิศ,

ติฏฐัญจะรัง นิสินโน วา,

สะยาโน วา ยาวะตัสสะ

วิคะตะมิทโธ,

เอตัง สะติง อะธิฏฐุญยะ,

พรัหฺมะเมตัง วิหารัง อิธะมาหุ,

ผู้เจริญเมตตาจิตนั้น, ยืน เดิน นั่ง

หรือนอน, ตลอดเวลาที่ตนยังตื่นอยู่,

พึงตั้ง สติอันประกอบด้วย

เมตตาให้มั่นคง, ในธรรมวินัยนี้,

บัณฑิตทั้งหลายกล่าวว่า,

การอยู่ด้วยเมตตา
เป็นพรหมวิหาร
(การอยู่อย่างประเสริฐ),

ทิฏฐิญาณจะ อะนุปะคัมมะ สีละวา,
ทัสสะเนนะ สัมปันโน,
กาเมสุ วิเนยยะ เคธัง,
นะ หิ ชาตุ คัพพะเสยยัง ปุณะเรตี-ตี.

บุคคลผู้เจริญเมตตาจิต,
ละความเห็นผิดได้แล้ว, มีศีล
ได้บรรลุโสดาปัตติมรรค,

กำจััดคววมกำหนััดไคร้

โนกวมไต้ลึ้นเซิง,

ย้อมไม้กลับมามีเกิดอีก เป็นแน่แท้แล.

.....

บทสวดมนต์รับปีใหม่

พุทธศักราช ๒๕๖๗

ปัจฉิมพุทธโธวาทปาฐะ

[(นำ) หันทะ มะยัง ปัจฉิมะพุทธโธ
วาทะปาฐัง ภาณามะ เส.]

ขอเชิญ เราทั้งหลาย
จงสวดพระโอวาทครั้งสุดท้าย
ของพระพุทธเจ้าเถิด.

หันทะทานิ ภิกขเว

อามันตะยามิ โว,

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ! บัดนี้,

เราขอเตือนท่านทั้งหลายว่า :-

วะยะธัมมา สังขารา,

สังขารทั้งหลาย

มีความเสื่อมไปเป็นธรรมดา ;

อัปปะมาเทนะ สัมปาเทถะ,

ท่านทั้งหลาย,

จงทำความไม่ประมาท

ให้ถึงพร้อมเถิด.

อะยัง ตะถาคะตัสสะ ปัจฉิมา วาจา.

นี่เป็นพระวาจามีในครั้งสุดท้าย
ของพระตถาคตเจ้า.

.....

มงคลสูตร

[(นำ) หันทะ มะยัง มังคะละ
สุตตะคาถาโย ภาณามะ เส.]

ขอเชิญ เราทั้งหลาย
สวดคาถาว่าด้วยมงคลเกิด.

เอวัมเม สุตัง เอกัง สมะยัง

ในสมัยหนึ่ง พระอานนท์เถรเจ้า
ได้สดับมาว่า

ภคคะวา สāvattiyā viharati

cetavāne aññāpīṇṇhīkassas-

āramā

พระผู้มีพระภาคเจ้า

เสด็จประทับอยู่ในพระเชตวันาราม

ของอนาถปิณฑิกเศรษฐี

ในกรุงสาวัตถี

อะถะ โข อัญญะตะธา เทวะตา

ครังนั้นแล เทพยดาองค์ใดองค์หนึ่ง

อะภิกกันตายะ รัตติยา,

อะภิกกันตะวันณา

มีรัศมีงามยิ่ง

เมื่อราตรีปฐมยามผ่านไปแล้ว

เกาะลกะปปัง เขตะวะนัง

โอภาเสตฺวา

ยังพระเซตวันทั้งสิ้น

ให้สว่างไสวทั่วแล้ว

เยนะ ภาคะวา เตนุปะสังกะมิ

ได้เข้าไปเฝ้าพระผู้มีพระภาคเจ้า

จนถึงที่ประทับ

อุปะสังกะมิต์วา ภาคะวันตัง

อะภิวาทะต์วา เอกะมันตัง อัญญาสิ

ครั้นเข้าไปเฝ้าแล้ว

จึงถวายอภิวาทพระผู้มีพระภาคเจ้า

แล้วยืนอยู่ ณ ที่ควรส่วนข้างหนึ่ง

เอกะมันตัง จูตา โข สา เทวะตา,
ภะคะวันตัง คาถายะ อชณะภาสิ

แล้วได้กราบทูลถาม

พระผู้มีพระภาคเจ้า ด้วยคาถาว่า

พะหุ เทวา มะนุสสา จะ

หมู่เทวดาและมนุษย์เป็นอันมาก

มังคะลานิ อะจินตะยุง,

อากังขะมานา โสตถานัง

ผู้หวังความสวัสดิ์

ได้พากันคิดถึงมงคล

คือเหตุให้ถึงความเจริญทั้งหลาย

พรัุ่หิ มั่งคะละมุตตะมัง.

ขอพระองค์ จงตรัสบอกมงคลอัน
สูงสุดด้วยเถิด ดังนี้

(พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงตรัสตอบว่า)

อะเสวะนา จะ พาลานัง

การไม่คบคนพาลทั้งหลาย

ปณทิตานัญจะ เสวะนา

การคบบัณฑิตทั้งหลาย

ปุชา จะ ปุชนะนียานัง

การบูชาคนที่ควรบูชา

เอตัมมังคะละมุตตะมัง.

๓ ข้อนี้ เป็นมงคลอันสูงสุด

ปะฏิรูปะปะเทศะวาโส จะ

การอยู่ในประเทศอันสมควร

ปุพเพ จะ กะตะปุญญะตา

ความเป็นผู้มีบุญอันกระทำไว้แล้ว

ในกาลก่อน

อัตตะสัมมาปะณิธิ จะ

การตั้งตนไว้โดยชอบธรรม

เอตัมมังคะละมุตตะมัง.

๓ ข้อนี้ เป็นมงคลอันสูงสุด

พาหุสัจจัญจะ ลิปปัญจะ

ความเป็นผู้เรียนรู้มาก,

การมีศิลปวิทยา

วินะโย จะ สุลิกขิตโต

ความเป็นผู้มีระเบียบวินัยดี

สุภาสิตา จะ ยา วาจา

การพูดแต่วาจาที่ดี

เอตัมมังคะละมุตตะมัง.

๔ ข้อนี้ เป็นมงคลอันสูงสุด

มาตาปิตุอุปฏฐานัง

การบำรุงบิดามารดา

ปุตตะทาร์สสะ ลังคะโห

การสงเคราะห์บุตร,

การสงเคราะห์ภรรยา

อะนากุลา จะ กัมมันตา

การเป็นผู้ทำงานไม่คั่งค้าง

เอตัมมังคะละมุตตะมัง.

๔ ข้อนี้ เป็นมงคลอันสูงสุด

ทานัญญจะ ธัมมะจะรียา จะ

การให้ทาน, การประพฤติธรรม

ญาตะกานัญญจะ ลังคะโห

การสงเคราะห์ญาติทั้งหลาย

อะนะวัชชานิ กัมมานิ

การทำงานที่ปราศจากโทษ

เอตัมมังคะละมุตตะมัง.

๔ ข้อนี้ เป็นมงคลอันสูงสุด

อาระตี วิระตี ปาปา

การงดเว้นจากความชั่ว

มัชชะปาณา จะ สัญญะโม

การละเว้นจากการดื่มน้ำเมา

อัปปะมาโท จะ รัมเมสุ

การไม่ประมาทในธรรมทั้งหลาย

เอตัมมังคะละมุตตะมัง.

๓ ข้อนี้ เป็นมงคลอันสูงสุด
การะโว จะ นิวาโต จะ

การมีสัมมาคารวะ,

การอ่อนน้อมถ่อมตน

สันตุฎฐี จะ กะตัญญูตา

มีความสันโดษ, มีความกตัญญู

กาเลนะ ธัมมัสสะวะนัง

การฟังธรรมตามกาลเวลา

เอตัมมังคะละมุตตะมัง.

๕ ข้อนี้ เป็นมงคลอันสูงสุด

ขั้นดี จะ โสวะจัสสะตา

มีความอดทน,

ความเป็นผู้ว่าง่ายสอนง่าย

สะพานัญจะ ทัสสะนัง

การพบเห็นสมณะ คือผู้สงบระงับ

กาเลนะ ธัมมะสากัจฉา

การสนทนาธรรมตามกาลเวลา

เอตัมมังคะละมุตตะมัง.

๔ ข้อนี้ เป็นมงคลอันสูงสุด

ตะโป จะ พรัหฺมะจะริยัญจะ

มีความเพียรเครื่องเผากิเลส,

การประพฤติพรหมจรรย์

อะริยะสัจจาทัสสะนัง

การเห็นอริยสัจทั้งหลาย

นิพพานะสัจฉิกิริยา จะ

การทำพระนิพพานให้แจ้ง

เอตัมมังคะละมุตตะมัง.

๔ ข้อนี้ เป็นมงคลอันสูงสุด

พญูฐัสสะ โลกะธัมเมหิ จิตตัง

ยัสสะ นะ กัมปะติ

จิตไม่หวั่นไหวในโลกธรรมทั้งแปด

อะโสกัง วิระชัง เขมมัง

จิตไม่เศร้าโศก, จิตหมดธุลีคือกิเลส,

จิตถึงความเกษม

คือปลอดจากโยคะกิเลสทั้งปวง

เอตัมมังคะละมุตตะมัง.

๔ ข้อนี้ เป็นมงคลอันสูงสุด

เอตาทิสานิ กัตวานะ สัพพัตถะมะ

ปะราชาตา สัพพัตถะ โสตถิง คัจฉันติ

เทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย พากัน

ปฏิบัติมงคลธรรม เครื่องให้ถึงความ

เจริญเช่นนี้แล้ว ย่อมเป็นผู้

ไม่พ่ายแพ้ข้าศึกทุกหมู่เหล่า

ย่อมถึงความสวัสดิ์ ในที่ทุกสถาน

ในกาลทุกเมื่อ

ต้นเตลิ่ง มังคะละมุตตะมันตี

ข้อนี้เป็นมงคลอันสูงสุด ของเทวดา
และมนุษย์ทั้งหลายนั้น
ด้วยประการฉะนี้แล.

.....

สัพพัตติทานคาถา

[(นำ) หันทะ มะยัง สัพพะปัตติ
ทานะคาถาโย ภาณามะ เส.]

ขอเชิญ เราทั้งหลาย
จงสวดคาถาว่าด้วยการให้ส่วนบุญ
แก่สรรพสัตว์เกิด.

บุญญัสสีทานิ กะตัสสะ
ยานัญญานานิ กะตานิเม,
เตสญจะ ภาคีโนโหนตุ
สัตตานันตาปปะมานะกา,

สัตว์ทั้งหลาย ไม่มีที่สิ้นสุด
ไม่มีประมาณ, จงมีส่วนแห่งบุญที่
ข้าพเจ้าได้ทำในบัดนี้,

และแห่งบุญอื่นที่ได้ทำไว้ก่อนแล้ว ;

เยปียา คุณะวันตา จะ
มัย्हัง มาตาปิตาทะโย,
ทิฏฐา เมจาปยะทิฏฐา วา
อัญญู มัชฌัตตะเวรีโน,

คือจะเป็นสัตว์เหล่าใด,

ซึ่งเป็นที่รักใคร่และมีบุญคุณ เช่น

มารดาบิดาของข้าพเจ้าเป็นต้น ก็ดี ;

ที่ข้าพเจ้าเห็นแล้ว หรือไม่ได้เห็น

ก็ดี ; สัตว์เหล่าอื่น ที่เป็นกลาง ๆ

หรือเป็นคู่เวรกัน ก็ดี ;

ลัตตะ ติฏฐันตีโลกัสมิง

เตภุมมา จะตุโยนิกา,

ปัญฺเจะกะจะตุโวการา

ลังสะรันตา ภาวาภาเว,

ลัตว์ทั้งหลาย ตั้งอยู่ในโลก ;

อยู่ในภูมิทั้งสาม ; อยู่ในกำเนิดทั้งสี่ ;

มีชั้นห้าชั้น มีชั้นชั้นเดียว

มีชั้นสี่ชั้น ;

กำลังท่องเที่ยวอยู่ในภพน้อย

ภพใหญ่ ก็ดี ;

ญาตั้ง เยปัตติทานัมเม

อะนุโมทนต์ุ เตสะยัง,

เยจิมัง นัปปะชานันติ

เทวา เตสังนิเวทะยุง,

สัตว์เหล่าใด รู้ส่วนบุญที่ข้าพเจ้า

แผ่ให้แล้ว, สัตว์เหล่านั้น

จงอนุโมทนาเองเถิด ;

ส่วนสัตว์เหล่าใด ยังไม่รู้ส่วนบุญนี้,

ขอเทวดาทิ้งหลาย

จงบอกสัตว์เหล่านั้น ให้รู้ ;

มะยา ทินนานะปุญญานัง
อะนุโมทะนะเหตุนา,
สัพเพ สัตตาสะทา โหนตุ
อะเวรา สุขะชีวิโน,
เขม্পปะทัญจะ ปโปนตุ
เตสาสา สีชณะตังสุภา.

เพราะเหตุที่ได้อนุโมทนาส่วนบุญที่
ข้าพเจ้าแผ่ให้แล้ว ;
สัตว์ทั้งหลายทั้งปวง,
จงเป็นผู้ไม่มีเวร อยู่เป็นสุขทุกเมื่อ ;
จงถึงบทอันเกษม

กล่าวคือพระนิพพาน ;
ความปรารถนาที่ตั้งใจ
ของสัตว์เหล่านั้น จงสำเร็จเถิด.

.....

